

krám, o které zde hlavně běží, pokládati za místnosti, jejichž užívání jest chráněno ustanovením shora citovaného nařízení, které vůbec obmezuje vlastníka domu ve volné dispozici s pronajatým majetkem a nelze proto přihlížeti k té okolnosti, že jest tím vymáhající straně zabráněno používati těchto místností k vlastním účelům. Poněvadž jest zjištěno, že strana povinná nemůže na ten čas naléztí jiné vhodné místnosti k provozování své živnosti a pouhá výměna bytu strany povinné za byt stranou vymáhající jí nabízený by za tohoto stavu věci byla bezúčelnou, bylo usnesení prvního soudu odklad vyklizení povolující opět obnoven.

Čís. 1456.

v }

K plnému odškodnění (§ 4 zákona ze dne 18. února 1870, čís. 30 ř. zák. o vyvlastnění k účelům železničním) náleží též náhrada za dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, R I 101/22.)

V řízení o vyvlastnění pozemků ku stavbě vlečné dráhy stanovily oba nižší soudy náhradu za vyvlastněný pozemek s tím, že vyhradily vyvlastněnému další případný nárok pro náhradu dávky z přírůstku majetku. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

Důvody:

Družstvo má dle § 4 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. a § 365 obč. zák. nárok na plné odškodnění za majetkoprávní újmy, které byly vyvlastněním způsobeny. Tohoto plného odškodnění by se mu nedostalo, kdyby musilo ze svého hraditi případnou dávku z přírůstku hodnoty, poněvadž by se stanovené odškodné, ježto znalci při odhadu nehleděli k dávce z přírůstku hodnoty, zmenšilo o tuto dávku. Právem tedy nižší soudy vyhradily družstvu k jeho návrhu náhradu zmíněné dávky. Lichá jest námitka vyvlastňovatelky, že nelze tuto otázku řešiti v řízení nesporném, neboť pořad práva jest v té příčině dle § 30 odstavec šestý zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. vyloučen.

Čís. 1457.

Pro pojem distančního obchodu se vyžaduje, by zboží s použitím služeb osoby třetí se dostalo do kupitelovy moci v jiném místě, než sídle prodávatelově. Lhostejno, že právní odevzdání provedeno bylo v místě prodávatelova sídla, jen když převzal povinnost zboží zaslati a také je skutečně zaslal.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1922, Rv I 803,21.)

Žalovaný (obchodník v Jablonci) koupil u žalující karlínské firmy svým zástupcem větší množství sýra. Po dojití zboží do stanice jabloncké zjistil žalovaný, že sýr je zkažený a dal jej žalobci ihned k dispozici. Žalobce nevzal prohlášení to na vědomí a domáhal se žalobou zaplacení kupní ceny. Oba nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í